

QUESTIONS OBERTES

PER A UNA MILLOR CONEIXENÇA

Vivim sota el signe d'una dispersió on els esforços individuals poden portar — i de vegades porten — a estimables realitzacions. Però l'ànima col·lectiva queda així difícilment perceptible, i fins i tot les pedres bellament tallades serveixen per a pujar parets distintes. L'edifici que hauríem de construir entre tots es perd entre la boira.

No hi ha cap dubte que tenim una literatura, però em sembla igualment clar que no comptem amb un moviment literari. Vull dir que és molt feble o inexistent la consciència del treball d'equip, que no ens

hem proposat d'explicar què som, quin és el nostre estil de vida i com voldríem modelar-lo fins a un ideal que hauríem de provar, conjuntament, de determinar. No oblidem pas les limitacions obligades, però sempre hi ha possibilitats d'expressió, ja que la paraula ha de passar de tota manera pels finíssims sedassos que el mateix escriptor s'imposa.

Això s'associa, gairebé inevitablement, a una literatura compromesa que, si hagués d'excloure altres inquietuds creadores, seria molt poc convenient. Però, com a part de la feina a fer, és apassionant, i qui sap si els escriptors catalans l'hauríem d'acceptar

com un repte. Potser caldria començar per fer la mútua coneixença o, millor encara, per superar les etapes del tracte superficial entre nosaltres, la qual cosa ens valdria segurament la revaloració del vell gust per la conversa.

La meua generació va iniciar, a una mica injustament, el desprestigi de les reunions al voltant d'una taula, diguem d'una taula de cafè. Quan un home exagera la transcendència de les coses, pot ésser que aquestes prenguin volada pròpia i ens fugin de les mans. Després de liquidar les reunions de cafè, per falta de temps per perdre en frivolitats, ens trobem ara que els estalvis

de temps ens han anat cremant les estovalles, i ja no en tenim ni per a cultivar l'amistat. De debò, amb el cor a la mà, cal confessar que no n'hi ha per a tant: el pretext de la vida agitada no serveix per a justificar la nostra sequedat social.

Per a una gent mediterrània com som nosaltres, privar-nos del goig de la paraula canviada entre amics ens limita perillosament. Ens limita tant, que correm el risc no tan sols de perdre l'agilitat expressiva, sinó encara de no saber què dir per falta d'entrenament, el dia que puguem o ens decidim a parlar.—PERE CALDERS

ELS LLIBRES

POESIA

POEMES, núm. 7. Editor: Joan Colomines i Puig.

Aquesta setena aparició de la revista és presentada amb gales especials i constitueix un número extraordinari. Com declara el director en l'article editorial, es tracta «d'un número significadament foixià».

A la primera pàgina hi ha un dibuix de Joan Miró, bellament reproduït a quatre tintes, i l'exemplar conté una làmina fora de text impresa a tot color, treta d'un dibuix de Federico García Lorca; tots dos originals són dedicats al poeta Foix. Aquestes reproduccions donen el senyal de l'excepcionalitat de l'edició i n'expressen el motiu principal: corregir, fins on ho permet el marc de la revista, la poca atenció que ha merescut fins ara el nostre avantguardisme i denunciar la poc aprofundida valoració de la poesia de J. V. Foix.

El propòsit central foixià és servit amb la inserció de tres poemes inèdits, plens d'interès, de l'autor homenatjat. I amb un article de Giuseppe E. Sansone («Nota als preàmbuls poètics de J. V. Foix»), amb una crítica —signada per Josep Romeu— de **L'estrella d'en Perris**, i amb dues versions catalanes, d'un poema de Pierre Réverdy i d'un altre de Paul Éluard, degudes a J. V. Foix. Indubtablement, la intenció principal queda aconseguida, i «Poemes» ens invita a endinsar-nos en l'obra i en la personalitat, tan complexes, del nostre poeta.

Cal assenyalar la secció «Correu de Poesia», on són ressenyades les activitats en aquesta branca de la nostra cultura durant el bienni 1962-1963. Malgrat la modestia amb què és presentada aquesta relació, qualificant-la de «breu resum», constitueix un índex molt complet de les publicacions sobre poesia catalana, de l'interior i de fora de Catalunya.

Completen el número les seccions «Poetes de sempre», «Poetes inèdits» i «Noticiari», amb el criteri informatiu i de selecció que donen sempre un to tan estimable a la revista. «Poemes» sembla haver arribat a una etapa de consolidació que augmenta la seva capacitat de servir, i es fa cada vegada més necessària.

Enriqueixen la part gràfica, a més dels dos dibuixos esmentats al principi, il·lustracions de Josep Sunyer, Francesc Galí, Josep Gausachs i Joan Ponç.

P. C.